

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobců: a) I. V.
bytem X

b) M. V.
bytem x

oba zastoupení Mgr. Davidem Böhmem, advokátem
se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti: L. V.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2023, č. j. MHMP 454340/2023,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) při kontrolní prohlídce dne 20. 12. 2016 zjistil, že stavba oplocení (zdi) na pozemku par. č. XA v k. ú. X ve vlastnictví žalobců byla provedena bez patřičného povolení, proto přípisem ze dne 3. 1. 2017, č. j. MCP11/17/000594/OV/Bu, zahájil řízení o odstranění této stavby. Žádostí ze dne 25. 1. 2017 žalobci zahájili řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020. Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. MCP11/17/033725/OV/Bu, stavební úřad žádost zamítl. Toto rozhodnutí zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. MHMP 188698/2018, a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2018, č. j. MCP11/18/064551/OV/Bu, stavební úřad dodatečné povolení stavby, jež žalobci nazývají „Technické opatření k revitalizaci pozemku a pro ochranu vynesení zeleně parc. XA, k.ú. X,“, znovu zamítl. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. MHMP 593062/2020, žalovaný odvolání zamítl a v pořadí druhé rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalobci následně dne 10. 7. 2020 požádali znovu o dodatečné povolení stavby, jelikož se dle jejich názoru změnilы poměry v území, jelikož stavební úřad územním rozhodnutím ze dne 15. 12. 2019, č. j. MCP11/19/010158/OV/Krt, povolil na pozemku umístění biotopu. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022, č. j. MCP11/22/006911/OV/Bu, stavební úřad opět zamítl žádost o dodatečné povolení stavby zdi, a to pro rozpor této stavby s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (opatření obecné povahy č. 55/2018). Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené) žalovaný zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobci podanou žalobou.
2. Stavební úřad v pořadí třetím svém rozhodnutí uvedl, že stavba má primárně plnit úlohu oplocení pozemku. V technické dokumentaci stavby je uvedeno, že se jedná o technické opatření, které vymezuje zelen včetně drobných terénních úprav, je nosným základem pro popínavé rostliny a zároveň zabraňuje devastaci této zeleně před vandalismem. Dále má oplocení funkci jako prevence možnému úrazu kolemjdoucích či působení škod ve vztahu k charakteru zahradnických a sadových úprav. Dle stavebního úřadu je toto zdůvodnění nedostatečné, neboť na území hl. m. Prahy se nachází nespočet ploch s funkčním využitím zeleně městské a krajinné (dále i jen „ZMK“), na kterých dochází k pěstování zeleně, které jsou volně přístupné veřejnosti a není u nich důvod zamezit vstup jako prevenci před vandalismem či možným úrazem kolemjdoucích. Stavební úřad uvedl, že nelze zcela vyloučit možnost určitého typu oplocení části pozemku v ZMK, pokud by toto oplocení prokazatelně mělo ochrannou funkci např. přírodního útvaru (hluboký sráz) či specifické zeleně (památný strom) nebo naopak bylo třeba chránit zájmy zdraví a životy osob (např. přírodní vřídlo horké vody). Žalobci neprokázali, že posuzované oplocení je v souladu s územním plánem, tedy že bude souviset s hlavním funkčním využitím dané plochy, či jej doplňovat, že je stavba kompatibilní s hlavními funkcemi staveb v dané funkční ploše a nesnižuje kvalitu prostřední dané lokality, že chrání specifické přírodní či jiné potřebné prvky krajinné nebo vzniklé lidskou činností. Oplocení narušuje hlavní funkci plochy ZMK,

přerušuje místní systém zeleně a vodních toků a slouží k individuálnímu zájmu žalobců, neboť vybudování oplocení za účelem ochrany zdraví osob pohybujících se v okolí biotopu je neopodstatněné.

3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že území, na kterém je oplocení postaveno, je dle územního plánu hl. m. Prahy zařazeno do nezastavitelného území a zeleně městské a krajinné (ZMK). Oplocení je považováno za stavbu řazenou pod pojem stavby „nejmenované“ v územním plánu. Dle oddílu 3 pododdílu 3c bodu 9 územního plánu je nejmenované využití podmíněně přípustné s podmínkou, že svým charakterem odpovídá hlavnímu či přípustnému využití. V území ZMK mohou být obecně v souladu s územním plánem kromě zeleně umístěny i stavby uvedené v oddílu 5 pododdílu 6c) územního plánu. Daná plocha ZMK je součástí vymezeného a chráněného celoměstského systému zeleně (dále i jen „CSZ“). Podmíněně přípustné umístění staveb je možné za podmínky, že funkčnost CSZ nebude narušena. V plochách ZMK je přípustné využití pouze jako součást celkové koncepce předmětné plochy. Žalobci chtěli na pozemku zřídit uzavřený biotop s nucenou cirkulací vody. Žalobci dle žalovaného neprokázali nezbytnost oplocení z důvodu zabezpečení funkce, účelu a bezpečnosti biotopu, proto žalovaný neshledal souvislost nebo podmíněnost těchto staveb navzájem. Naopak uvedl, že zeď ohrozí využitelnost pozemků jako pozemků využívaných pro městskou nebo krajinnou veřejnou zelen. Jedná se jednoznačně o oplocení soukromého pozemku za účelem jeho využívání bez vazby na celkovou koncepci ploch ZMK.
4. K územnímu povolení k umístění biotopu žalovaný uvedl, že toto povolení pozbylo platnosti. Samotná existence biotopu nicméně nezakládá nutnost oplocení pozemku z důvodu bezpečnosti. Žalobci sice tvrdí, že oplocením nedojde k zamezení přístupu veřejnosti na pozemek, ale zároveň nutnost oplocení požadují. K poukazu na metropolitní plán, dle kterého má být pozemek v zastavitelném a obytném území, žalovaný uvedl, že musí posuzovat záměr dle územního plánu platného ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv podle případných budoucích změn. K obdobným stavbám umístěným v ulici X uvedl, že excesy učiněné správním orgánem v minulosti nemohou založit legitimní očekávání žalobců. Žalovaný souhlasil se stavebním úřadem, že nebylo nutné vyzývat k doplnění žádosti, když z předložených podkladů bylo již zřejmé, že žádosti nebude možno vyhovět.
5. Posuzovaný záměr není dle žalovaného v souladu s § 30 odst. 2 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterými se ustanovují obecné požadavky na využití území a technické požadavky na stavbu v hlavním městě Praze (dále jen „pražské stavební předpisy“), dle kterého *v zástavbě, která ustupuje od hranice veřejného prostranství, může být oplocení na hranici s veřejným prostranstvím buď neprůhledné s výškou do 1,2 m, nebo průhledné s výškou do 2 m, případně s neprůhlednou částí s výškou do 1,2 m. Neprůhledné oplocení až do výšky 2 m lze provést, pokud to vyžaduje splnění požadavků stanovených jiným právním předpisem.*

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobci v podané žalobě namítají, že pozemek je sice v ploše ZMK, ale to i všechny ostatní ploty v ulici X, které jsou řádně povoleny (např. pozemek par. č. XB). Pozemek žalobců se nachází v zastavěném území a má stejný charakter, vlastnosti a přístup jako okolní pozemky. Pozemek je jediný v ulici X neoplocený, přičemž se jedná o soukromý pozemek, bez jeho oplocení není možné jeho udržování ani užívání. Žalovaný nijak neprokázal, že by se v případě povolení sousedních pozemků mělo jednat o excesy správního orgánu (tedy nezákonná rozhodnutí). Tato argumentace žalovaného je tak nepodložená a nerelevantní.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Územní plán neuvádí výstavbu oplocení pozemků ZMK jako přípustné či podmíněně přípustné využití, stavba však není svým využitím neslučitelná s hlavním a přípustným využitím pozemku nebo v rozporu s cíli a úkoly územního plánování z důvodu její zamýšlené funkce jako nosný základ pro popínavé rostliny a ochranu biotopu.

7. Žalobci sporují, že by bylo prokázáno, že by stavba byla skutečně v rozporu s územně plánovací dokumentací. Stavba je svou povahou oplocením, které má být a je nosným základem pro popínavé rostliny a které mimo jiné zabraňuje devastaci zeleně před vandalismem. Z důvodu změny využití pozemku pro biotop (na základě územního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 12. 2019, č. j. MCP11/19/010158/OV/Krt) je nutno pozemek zabezpečit proti nepříznivým vnějším vlivům. Charakter pozemku je nadále zachován, proto funkčnost celoměstského systému zeleně není ohrožena.
8. Podle § 30 odst. 5 pražských stavebních předpisů je možné zvýšit výšku oplocení oproti limitům uvedeným v odstavci 2 až 4 stejného ustanovení. Jiné pozemky v ulici X jsou rovněž oploceny a výška oplocení je stejná, případně i vyšší.
9. Dle návrhu metropolitního plánu hl. m. Prahy se má pozemek stát stavebním pozemkem v zastavitelném a obytném území. Účinnost metropolitního plánu se předpokládá na rok 2023. Žalovaný tedy žádost o dodatečné povolení stavby zamítl s formalistickým odkazem na aktuálně účinný územní plán, aniž by bral v potaz možnou újmu na straně žalobců, kteří na výstavbu stavby vynaložili značné náklady. Dovedeno ad absurdum by žalovaný nejprve mohl žalobce donutit ke zbourání stavby s odkazem na účinný územní plán, avšak o týden či měsíce později by nově účinný plán stavbu bez dalšího povoloval jako součást zastavěného území. Případnou újmu spojenou s takovým postupem by jim žalovaný nenahradil.
10. Žalovaný opomenul zohlednit argumenty uvedené v odvolání, a to že ohledně rozhledových trojúhelníků bylo vydáno kladné stanovisko, v místě dopravního připojení byl vybudován sjezd na pozemek, navržené oplocení vytváří přirozenou hranici mezi zastavěným územím a odděluje pozemek od komunikace se zvýšeným pohybem aut a cyklistů.
11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky rozporu stavby s územním plánem vypořádal stavební úřad na str. 3 – 6 rozhodnutí a žalovaný na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný upozornil na to, že podle projektové dokumentace nedojde k zamezení přístupu veřejnosti na pozemek, přitom nutnosti oplocení se žalobci právě domáhají. Žalovaný zopakoval, že stavbou oplocení byla narušena funkčnost celoměstského systému zeleně a rovněž nebyla prokázána potřeba a souvislost s hlavním a přípustným využitím plochy ZMK. Stavební úřad posuzoval stavbu s ohledem na v té době platný územní plán, nikoliv dle případných budoucích změn.
12. K námitce, dle které jsou ostatní pozemky v ulici X také oploceny, žalovaný uvedl, že v řízení bylo doloženo toliko rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 9. 2004, č. j. OVH/27571/04/Koš-dod (par. č. XB v k. ú. X), které však není opatřeno doložkou nabytí právní moci. Ze spisu není zřejmé, zda je oplocení kolem ostatních pozemků v ulici X povoleno. Provedli-li žalobci stavbu bez povolení, nemohli spoléhat na to, že ji stavební úřad povolí.

III. Ústní jednání

13. Na ústním jednání dne 20. 11. 2024 žalobci odkázali na podanou žalobou a doplnili, že správní orgány se v posuzované věci měly řídit základními zásadami správního řízení, jmenovitě zásadou legitimního očekávání, proporcionality a dobrých mravů. Uvedli, že

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

aktuální územní plán sice stavbu oplocení neumožňuje, avšak metropolitní územní plán, který měl být účinný v roce 2023, by toto umožnil. Zároveň zdůraznili, že v okolí jsou obdobné ploty postaveny. Postavením plotu rovněž nikomu nevznikla žádná škoda.

14. Žalovaný na ústním jednání rovněž odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k podané žalobě a uvedl, že z excesů, ke kterým docházelo v minulosti při povolení stavby plotů postavených v okolí, nelze spravedlivě očekávat, že bude dodatečně povolena stavba i dalšího plotu, jež je v rozporu s územním plánem.
15. Soud neprovedl důkaz žalobci navrženými listinami, jelikož ty se nacházejí ve správním spise. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud rovněž k důkazu pro nadbytečnost neprovedl metropolitní plán hl. m. Prahy, jelikož správní orgány musí při svém rozhodnutí vycházet z platných a účinných právních předpisů (viz bod [29] tohoto rozsudku).

IV. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobci vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahlazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
18. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*
19. Z výše uvedeného plyne, že pro dodatečné povolení stavby postavené bez patřičných povolení je nutné splnit 3 podmínky. Jednou z nich je dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona i skutečnost, že stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací, pod kterou spadá i územní plán.
20. Správní orgány ve svých rozhodnutích opakovaně uvedly, že pozemek, na kterém stojí oplocení, je v územním plánu zařazen v nezastavitelném území, v celoměstském systému zeleně (CSZ) a v zeleni městské a krajinné (ZMK). Toto tvrzení žalobci nijak nespороvali a zároveň vyplývá i z územního plánu hl. m. Prahy (konkrétně z grafické části územního plánu z výkresů č. 37, 31 a 4).
21. Podle oddílu 6 bodu 3 územního plánu *„nezastavitelné území je tvořeno nezastavitelnými plochami a nelze jej zastavět trvalými ani dočasnými stavbami s výjimkou liniových a plošných dopravních staveb, liniových a plošných staveb technické infrastruktury, účelových staveb*

sloužících provozu a údržbě příslušného využití a ostatních staveb uvedených v podmínkách stanovených pro jednotlivé plochy s rozdílným způsobem využití. Tyto stavby nesmí narušit nebo omezit hlavní a přípustné využití ploch. Do nezastavitelných území jsou zahrnuty plochy: krajinná a městská zeleně, pěstební plochy včetně orných půd, vodní plochy, suché nádrže (poldry), těžba surovin, urbanisticky významné plochy – veřejná prostranství a plochy oddechu.“

22. Podle oddílu 5 pododdílu 6 bodu 1 písm. b) územního plánu „na území města je vymezen celoměstský systém zeleně (CSZ) s cílem vytvořit a chránit ucelenou soustavu nezastavitelných ploch zeleně [...] v nezastavitelném území je CSZ založen na plošně spojitém systému vegetačních prvků na rostlém terénu, využívajícím a doplňujícím stávající hodnotné prvky zeleně.“ Dle bodu 2 stejné části „v celoměstském systému zeleně je podmíněně přípustné umístění staveb v souladu s podmínkami dané plochy s rozdílným způsobem využití včetně staveb dopravní a technické infrastruktury za podmínky, že funkčnost CSZ nebude narušena, zejména že nedojde k významnému úbytku veřejně přístupných ploch zeleně v posuzované lokalitě.“ Dle bodu 7 stejné části územního plánu „využití související s vymezeným funkčním využitím v plochách ZP (parky, historické zahrady a hřbitovy) a plochách ZMK (městská a krajinná zeleně) je přípustné pouze jako součást celkové koncepce předmětné plochy realizované současně s jejich zakládáním, případně v rámci jejich rekonstrukcí.“
23. Podle oddílu 5 pododdílu 6c) územního plánu je hlavním využitím ploch ZMK „městská a krajinná zeleně s rekreačními aktivitami“. Za přípustné využití městské a krajinné zeleně je považována „krajinná zeleně, skupinové, rozptýlené či liniové porosty dřevin i bylin, záměrně založené plochy a linie zeleně (parkové pásy), pobytové louky. Nekrytá veřejně přístupná hřiště s přírodním povrchem bez vybavenosti stavebního charakteru, dětská hřiště, drobné vodní plochy, drobná zařízení sloužící pro obsluhu sportovní funkce vodních ploch, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory a komunikace účelové, drobná zahradní architektura.“ Za podmíněně přípustné využití označuje v městské a krajinné zeleni územní plán „parkovací a odstavné plochy. Dále lze umístit: zahradní restaurace, hvězdárny a rozhledny, záchranné stanice pro volně žijící živočichy. Komunikace vozidlové, technickou infrastrukturu, stavby a zařízení pro provoz PID, a to i nad rámec potřeb dané plochy za podmínky prokázání, že zájem vyjádřený potřebou umístit dopravní a technickou infrastrukturu převažuje nad ostatními veřejnými zájmy. Stavby a zařízení pro provoz a údržbu související s hlavním a přípustným využitím. Revitalizace vodních toků a ploch za účelem posílení přírodní a biologické funkce a přirozeného rozlivu. Přípustné využití v ostatních plochách uvnitř kategorie Krajinná a městská zeleně a Pěstební plochy – sady, zahrady a vinice za podmínky, že s nimi posuzovaný pozemek bezprostředně sousedí. Pro podmíněně přípustné využití platí, že nedojde k znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků.“
24. Z výše uvedeného plyne, že hlavním využitím pozemku má být zeleně s rekreačními aktivitami. Za přípustné využití územní plán označuje např. i drobné vodní plochy a podmíněně přípustné využití jsou i stavby a zařízení pro provoz a údržbu související s hlavním a přípustným využitím. Podmínkou přípustné využitelnosti je, že nedojde ke znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků. Pozemek zařazený v ZMK a CSZ je dle uvedeného jednoznačně určen pro širokou veřejnost, aby ji využívala pro rekreaci.
25. V projektové dokumentaci je uvedeno, že oplocení (zeď z tzv. ztraceného bednění o výšce 2 metry a šířce 0,2 metrů) má sloužit jako technické opatření, které vymezuje zeleně, je nosným základem pro popínavé rostliny a zabraňuje devastaci zeleně před vandalismem. Zároveň působí jako prevence proti úrazu kolemjdoucích. Přístup veřejnosti bude řešen

neuzamykatelnou brankou. Žalobci ve správním řízení tvrdili, že oplocení je nutné s ohledem na územním povolením umístěným biotop s nucenou cirkulací vody, jelikož „pokud by byl biotop volně přístupný z okolního terénu a došlo by k jakémukoliv úrazu/pojistné události, odpovědnost by nesli odvolatelé.“ (citováno z podaného odvolání) Žalobci tak na jednu stranu deklarují veřejnou přístupnost pozemku, což je dle soudu nezbytná podmínka toho, aby byl pozemek určen pro širokou veřejnost k rekreaci, ale zároveň tvrdí, že oplocení je nutné, aby byla vegetace na pozemku ochráněna před vandalismem veřejnosti a veřejnost byla ochráněna před případnými úrazy. Aby byla vegetace chráněna před vandalismem a veřejnost byla ochráněna před případným úrazem, bylo by nutné naopak zamezit přístupu veřejnosti. Tyto úvahy jsou tak zjevně ve vzájemném rozporu. Není možné, aby veřejnost měla na pozemek přístup (za účelem rekreace), ale zároveň jej neměla (z důvodu obavy před vandalismem a úrazu veřejnosti). Žalobci tak v řízení o žádosti skutečně neunesli své břemeno tvrzení a důkazní břemeno, když dostatečně nevysvětlili a neprokázali potřebu stavby zdi kolem plánovaného biotopu. Soud naopak souhlasí s názorem stavebního úřadu (str. 5 v pořadí třetího rozhodnutí), že pro využitelnost a realizaci biotopu není nutné, aby pozemek byl oplocen. Žalobci namítají, že stavba slouží jako nosný základ pro popínavé rostliny. Dle soudu je toto zdůvodnění zjevná snaha o legalizaci záměru, jež je v rozporu s přípustným využitím plochy dle územního plánu. Soud souhlasí se stavebním úřadem, že oplocení narušuje hlavní funkci plochy ZMK a slouží toliko k individuálním zájmům žalobců. Jako takové je v rozporu s územním plánem, čímž nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona.

26. Žalobci na ústním jednání dne 20. 11. 2024 k dotazu soudu ostatně sami uvedli, že jsou názoru, že oplocení je formálně v rozporu s územním plánem. Shodný názor vyjádřili i v závěrečné řeči.
27. Další podstatnou námitkou žalobců uvedenou v podané žalobě byla námitka porušení zásady legitimního očekávání spočívající ve skutečnosti, že v okolí stavby se nachází shodná oplocení, která jsou povolena, přestože se také nacházejí v plochách ZMK a v zastavěném území. K prokázání této správní praxe žalobci ve správním řízení předložili rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 9. 2004, č. j. OV H/27571/04/Koš-dod. K této námitce soud uvádí, že existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Doložení toliko jednoho správního rozhodnutí neprokazuje ustálenou správní praxi. O ostatních oploceních v okolí stavby žalobců tak nelze mít bez dalšího za to, že jsou to stavby povolené. I kdyby však žalobci doložili i další rozhodnutí, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, uvedl, že zásada legitimního očekávání musí být založena na dlouhodobé rozhodovací praxi správního orgánu. Ne každý postup správního orgánu zakládá správní praxi, které se lze účinně dovolat. Aby správní praxe zakládala legitimní očekávání, musí být nejen ustálená, jednotná a dlouhodobá, ale také v souladu s právními předpisy. Výjimečně mohou nastat situace, kdy navzdory *nezákonné* správní praxi se upřednostní ochrana legitimního očekávání (body [76] až [82] citovaného usnesení rozšířeného senátu). Jak ale rovněž vysvětlil rozšířený senát, „*jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoli očekávání, ať už vzniklo jakkoli*“ (tamtéž, bod [80]). Legitimní očekávání tak nemá přednost vždy. V posuzované věci je přitom jednoznačné, že zeď sloužící čistě zájmům vlastníků pozemku nepřispívá k rekreaci veřejnosti na pozemku s funkčním využitím městské a krajinné zeleně.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Je tak v rozporu s územním plánem a z toho důvodu nemohli žalobci nabýt legitimní očekávání, že jejich stavba bude dodatečně povolena.

28. Vzhledem k výše uvedenému názoru je pak již nepodstatné, že žalovaný dle žalobců nezohlednil, že výšku oplocení je dle § 30 odst. 5 pražských stavebních předpisů možné zvýšit, jelikož žádné oplocení na pozemku není přípustné.
29. Žalobci dále namítají, že dle metropolitního plánu má být pozemek stavebním pozemkem v zastavitelném a obytném území. Dle žalobců je absurdní, že by žalobci měli stavbu zbourat a následně o pár týdnů později by ji zase mohli postavit. Správní orgány musí vycházet z platných a účinných právních předpisů a v posuzované věci i z v době vydání rozhodnutí platného a účinného územního plánu. Obdobně i soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl metropolitní plán platný ani účinný a ostatně není platný ani účinný ani v době vydání tohoto rozsudku. Správní orgány tak postupovaly správně, když k metropolitnímu plánu nepřihlíděly. K argumentaci absurdními důsledky daného názoru soud uvádí, že to byli žalobci, kdo postavili zeď bez patřičného povolení. Správně měli nejprve požádat o povolení a až následně stavbu realizovat. Namítají-li nyní, že jim zbouráním stavby vznikne újma, je tato způsobena zcela jejich přičiněním, jelikož realizovali stavbu, aniž by nejprve vyčkali na její povolení. Rozhodli-li se zeď postavit a následně doufali, že si ji stavební úřad buď nevšimne, nebo obdrží dodatečné povolení, je jakákoliv újma, která jim vznikla, toliko jejich zaviněním.
30. Žalobci posledně namítají, že žalovaný nezohlednil některé argumenty uvedené v odvolání (rozhledový trojúhelník, vybudování sjezdu, vytvoření přirozené hranice mezi zastavěným územím a oddělení pozemku od komunikace). Z ustálené judikatury správních soudů i Ústavního soudu plyne, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Žalovaný tak nemusel reagovat na každý jednotlivý dílčí argument, posoudil-li jádro případu. Jak bylo uvedeno výše, rozhodné pro posouzení posuzované věci bylo, zda stavba byla v souladu s územním plánem. Správní orgány přezkoumatelným způsobem vysvětlily, že nebyla. S tímto názorem se soud ztotožnil. Skutečnost, že na oplocení bylo vydáno kladné stanovisko Policie ČR ohledně rozhledového trojúhelníku, nijak nevyvrací, že stavba je v rozporu s územním plánem. Obdobně platí i pro skutečnost, že na pozemku byl vybudován sjezd. Námitky o přirozené hranici a oddělení pozemku od komunikace žalovaný rovněž implicitně posoudil jako nedůvodné, když dostatečně vysvětlil, že stavba je v rozporu s územním plánem.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
33. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20.11.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu